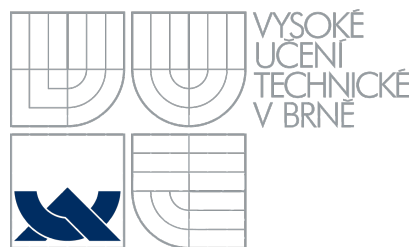

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

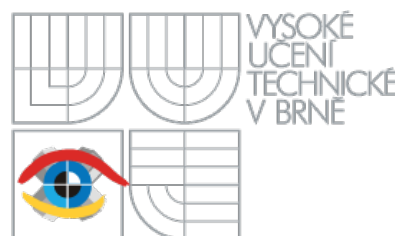
BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

FACULTY OF FINE ART

ATELIÉR INTERMÉDIÁ
STUDIO OF INTERMEDIA

FAKULTA
VÝTVARNÝCH
UMĚNÍ

KRESBA JAKO MÉDIUM

DRAWING AS A MEDIUM

DIPLOMOVÁ PRÁCE

DIPLOMA THESIS

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

BcA. MATÚŠ BALUCH

VEDOUCÍ PRÁCE
SUPERVISOR
OPONENT PRÁCE
OPPONENT

Doc. VÁCLAV STRATIL, Prom. Ped.

Mgr. et. MgA. JÁN LASTOMIRSKÝ

BRNO 2015

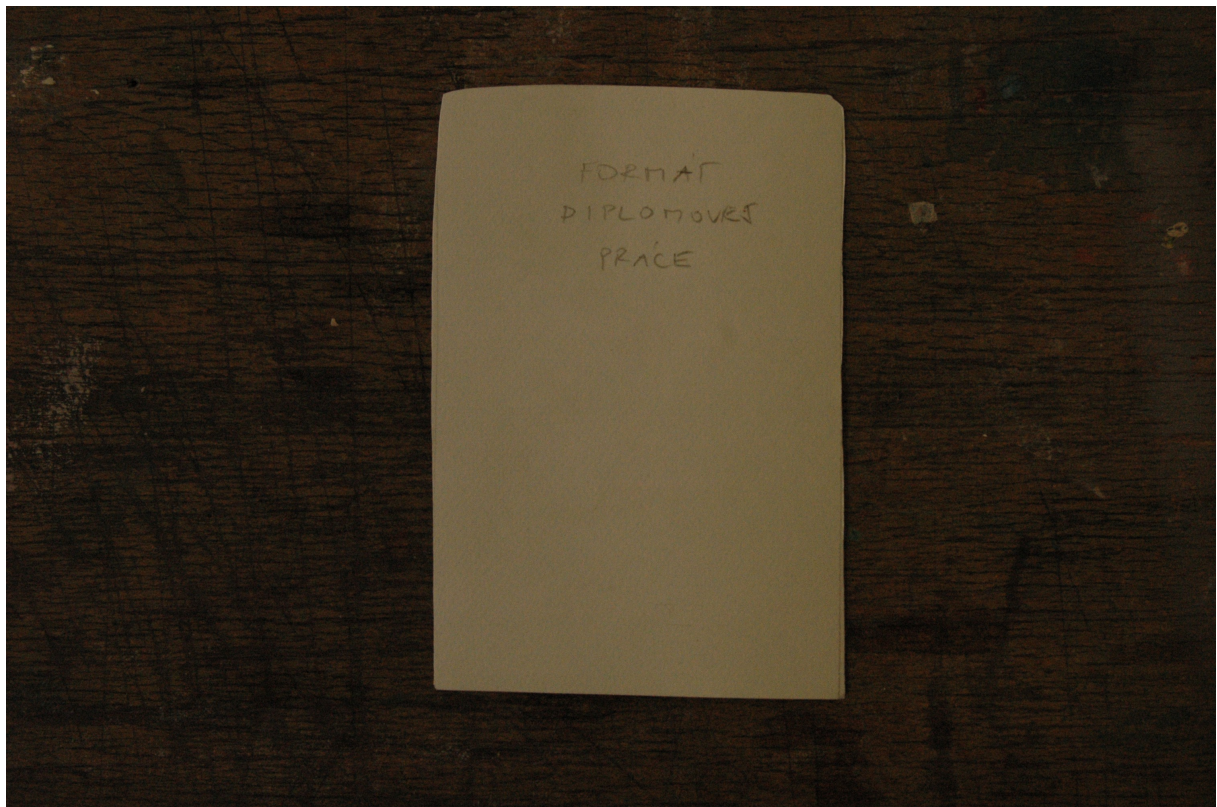
DOKUMENTACE VŠKP

OBSAH:

OBRAZOVÁ ČÁST
TEXTOVÁ ČÁST (PÍSEMNÁ OBHAJOBA)

s. 1 - 9
s. 9– 16

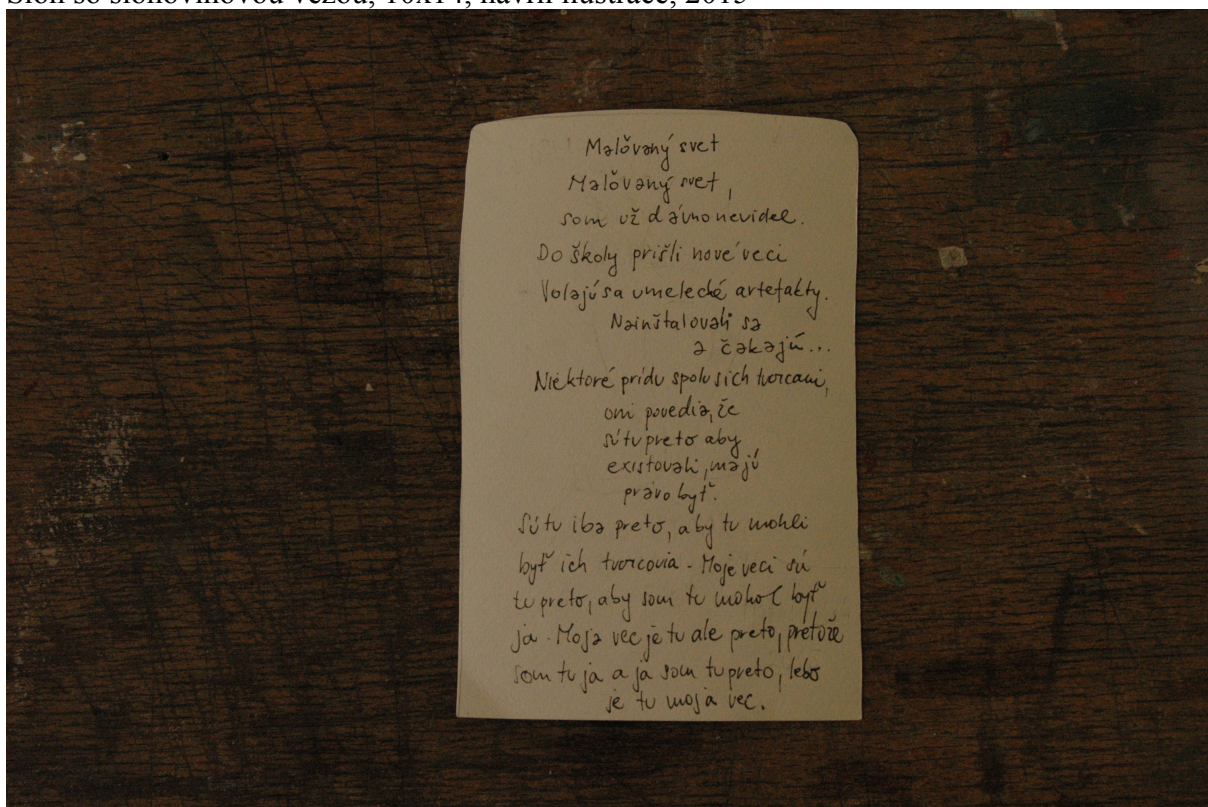
OBRAZOVÁ ČÁST

Formát diplomové práce, návrh formátu, 10x14, 2015

Slon so slonovinovou vežou, 10x14, návrh ilustrace, 2015

Maľovaný svet, 10x14, Návrh textu z roku 2015

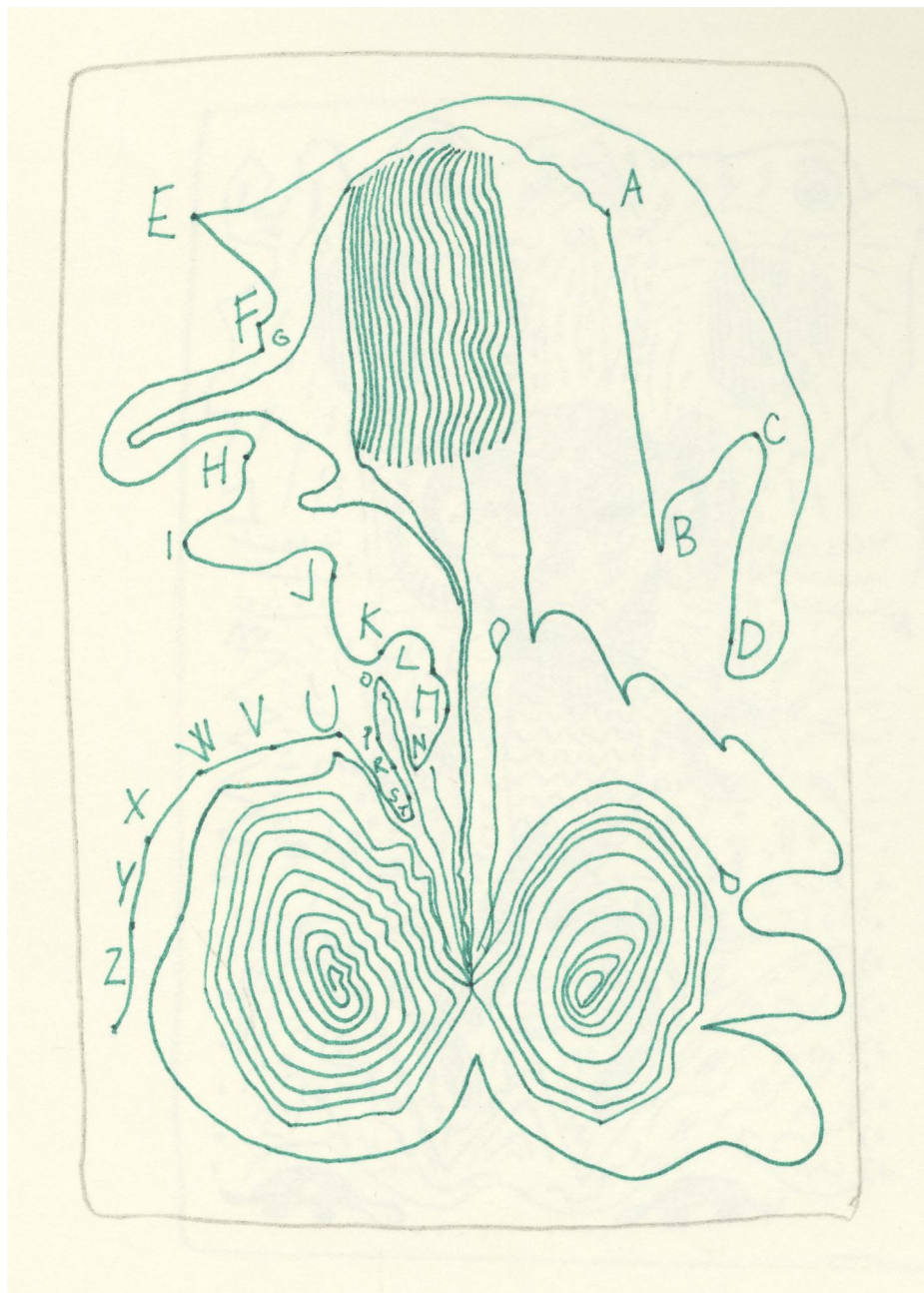
Ranná sprcha v komune, 21x29,7, návrh ilustrace z roku 2014

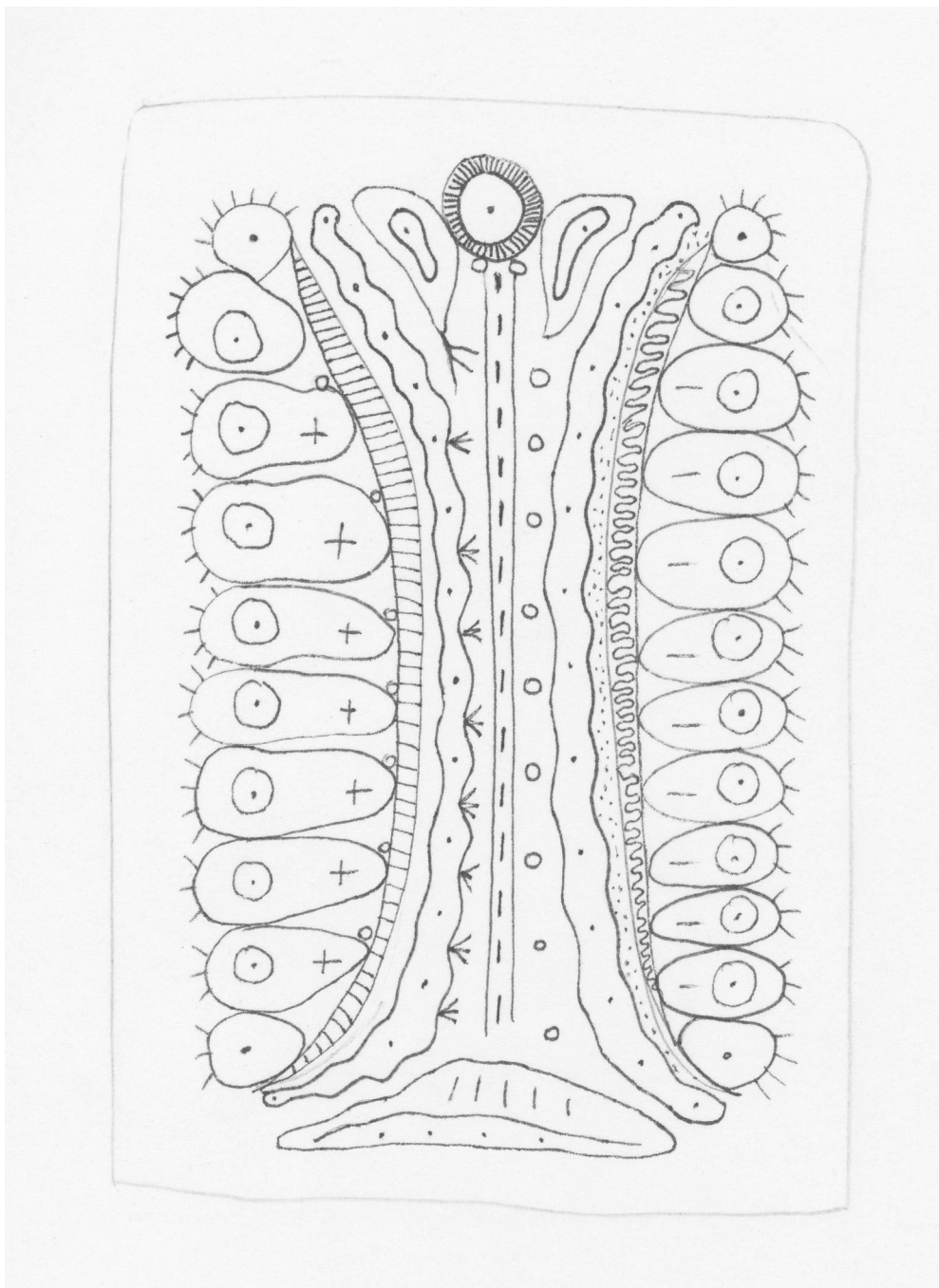
Návrh instalace archívu básníka 1.

Návrh instalace archívu básníka 2.

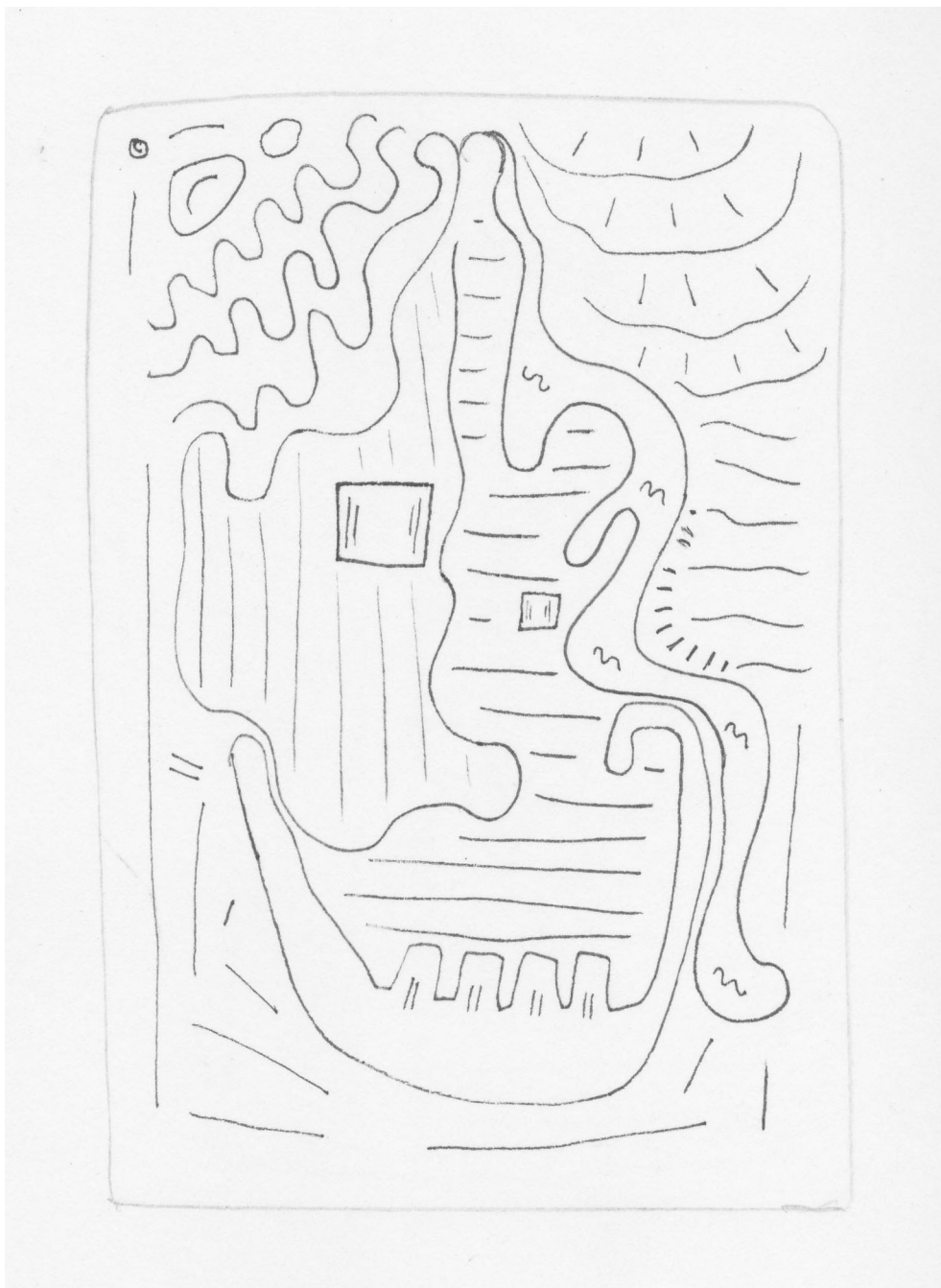
KRESBA Z KNÍŽKY, KRESBA POPISOVAČOM NA PAPIERI, KRESBA CERUZKOU
OHRANIČUJE FORMÁT 10X14 CM.

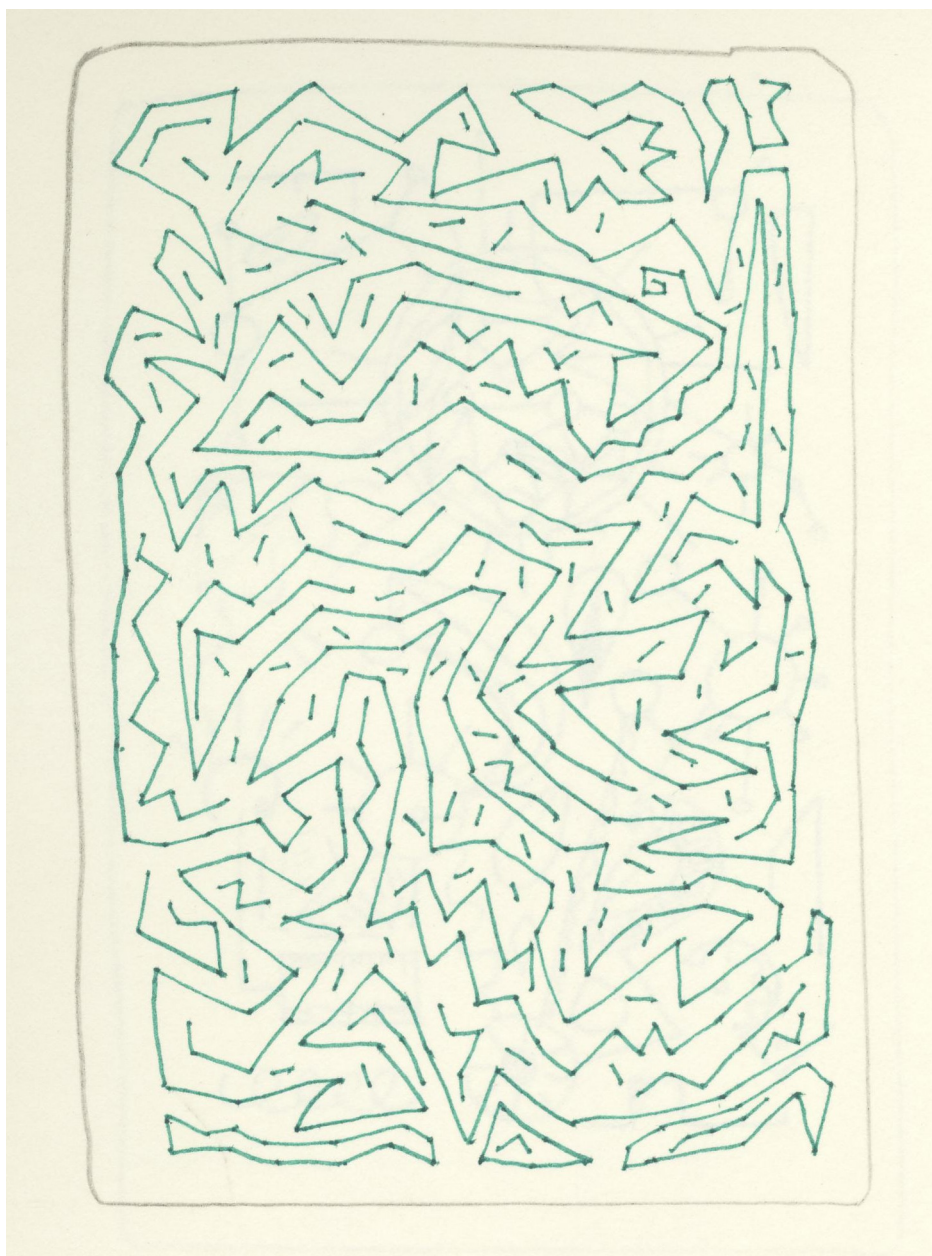
KRESBA Z KNÍŽKY, KRESBA POPISOVAČOM NA PAPIERI, KRESBA CERUZKOU
OHRANIČUJE FORMÁT 10X14 CM., 2015

KRESBA Z KNÍŽKY, KRESBA POPISOVAČOM NA PAPIERI, KRESBA CERUZKOU
OHRANIČUJE FORMÁT 10X14 CM., 2015

KRESBA Z KNÍŽKY, KRESBA POPISOVAČOM NA PAPIERI, KRESBA CERUZKOU
OHRANIČUJE FORMÁT 10X14 CM, 2015

KRESBA Z KNÍŽKY, KRESBA POPISOVAČOM NA PAPIERI, KRESBA CERUZKOU
OHRANIČUJE FORMÁT 10X14 CM, 2015

TEXTOVÁ ČASŤ (PÍSEMNÁ OBHAJOBA)

Pri písaní textu k diplomovej práci som sa stretol s tým, že mnoho z viet ktoré mi napádajú sú klišoidné. Nemôžem sa ich zbaviť. Preto mi prišlo nevhodné a príliš neskromné súbežne s prácou myslieť viac než je urobené. Potom je to filozofovanie. Zásada skromného popisovania procesu vzniku diplomovej práce so zaznamenaním inšpirácii by mohla zaručiť reálnu ukotvenosť teoretickej práce. Bez toho je táto práca na vode. Práca s reálnou matériou mám ale omnoho menej než snívania, ktoré bohužiaľ málokedy má produkt. Keby som aspoň písal úvahy. Väčšinou ich nechávam utopiť a odznieť v mláke času a sveta. Vynárajú sa. Napríklad v procese písania. V procese predstavy.

„Ale od doby, kedy na svet politiky intenzívne pôsobila post-modernizácia a spektakularizácia, kultúra sa podobne zameriavala už ani nie na oslavu povrchnosti ako niečoho s hlbším zmyslom, ale na oslavu povrchnosti ako povrchnosti“ píše Agáta Pyznik vo svojej knihe *Poor but sexy* z roku 2014.

Píšem. Aj básne. Okrem písania, poéziu tiež recitujem. Výstava s názvom *Naplnenie sna*, na ktorú ma pozval v roli kurátora Šimon Kadlčák v galérii Umakart na jeseň roku 2013, bola pre mňa prevážne o poetickej predstave, ktorá v tejto prvotnej a konečnej forme je svojím naplnením. Vystavil som (okrem iného) zažltlý papier zo skicáku na ktorom bol tužkou napísaný text, ktorý takpovediac poeticke popisoval vznik maľovaného obrazu. Počas magisterského štúdia som prvý semester strávil na stáži v Bratislave, v tom čase sa uskutočnila spomínaná výstava. Čítal som knihu od Gastona Bachelarda (*Poetika snenia*), spomínam pre úplnosť. Počas stáže som začal vo svojej tvorbe reflektovať svoje každodenné myslenie. Začal som pracovať s banálnosťou. Banálny príbeh o nákupe žiarovky, vykreslil proces myslenia. Proces tvorby predstavy. Procesom zaznamenania nápadu som sa zaoberal i v kresbách a obrazoch s textovými fragmentami, ktoré v tej dobe paralelne vznikali. Počas stáže na Bauhaus Universität Weimar v nasledujúcom semestri som premýšľal ďalej o kresbe, o linke o tom ako vzniká zmysel a ako vzniká slovo. Jedným z hier bolo, že som ráno vstal a začal si predstavovať čo budem robiť. Tieto predstavy som kreslil. Boli to každodenné záležitosti hygieny, stravovania atd. Keď som niekam cestoval a potreboval som sa zbaliť najprv som si nakreslil jednotlivé objekty. V iných kresbách som sa zase snažil dostať pred slovo, pred predstavu kresleného objektu, pred reprezentáciu. Zato ale som si chcel najprv vizuálne čo najkonkrétnejšie predstaviť linku, ktorú idem kresliť. Boli to krivky. Optická predstavivosť a projekcia podliehala magnetizmom vo vzťahu k iným linkám. Generovali sa tak akési organické siete, ornamenty. Premýšľal som o rovnej čiare o horizontále a vertikále podobne ako to robili minimalistický sochári. Tu vo Výmare som dostal prvý podnet pre napísanie knihy o kresbe.

Uplynulý semester som sa zo začiatku, ale nadchol pre písanie básní. A preto za vhodný výstup mojej diplomovej práce sme zvolili spolu s vedúcim formu knihy s textom a ilustráciami. Použil by som aj inštaláciu, ale riešenie nie je konkrétne.

Najhoršie je keď si myslím, že som niekto.

Dívam sa na seba.

Niekedy sa dívam do zrkadla. Narcisticky. Mám rád svoj pohľad v zrkadle. Niekedy sa tvárim tak neosobne. Chcem vidieť niekoho, niečo, len nechcem vidieť seba.

Počas života to bolo tak, že ma situácie, a „texty“, ktoré som zachytil, podporovali v dôvere k duchovnému. Životné skúsenosti naučili ma stavať sa k situácii aktívne myšlienkou. Tá nemusí aby ani vyslovená. Avšak potom, nie je možné čudovať sa, že spoločnosť si myslí svoje, svoje čo bolo v jej okruhu vyslovené. Rád by som sa vymedzil a ostal pevný v znovuvytvorenom postoji. Niekedy postoj nevytvorím. Nechávam ho aby sa zložil neskôr. Konštatný postoj nezávisí od okolností. Flexibilita.

Môžem sa dívať na seba z rôznych perespektív.
Rozhodnem, ktoré oko použijem.

Keď vnímam myšlienku, premýšľam o nej a vytváram si k nej vlastný postoj. Text má svoj štýl. Považujem za kľúčový postoj odtotožnenia od prijímaných myšlienok. Empatia je ale dôležitá. Študovaním chovania ľudí v spoločnosti, vhl'adom do masmediálneho prostredia, napr. prostredia televízie, ďalej umelcov, performerov, režisérov či hudobníkov, študentov a študentiek, študovaním bulváru, rozhovoru, náboženských rituálov, malomeštiackej spoločnosti, sociálnymi sieťami a internetom, zmenou vyzáže a oblečenia a i krátkym čtením textu od Guy Deborda som preniknutý vedomým gramatiky povrchnosti, ktorá buduje štruktúru spoločnosti. Spoločnosť má svoje široko používané médiá a spektrum médií je široký pričom rýchlosť čítania vysoká, obsah zdánlivo objemný. Toto je dôvodom fragementárnosti textu. Fragmenty rozpoxybujú myšlienky. Obrazy rozpoxybujú myšlienky. Značkovanie. Neustále preskakujeme z média na médium. Človek ako médium je stále dominantné.

Pri myslení sme zvyknutí stotožňovať sa s osobami. Najčastejšie s osobou ja alebo my. Osoby ako on, oni, vy majú veľký distanc. Osoba ty, je zvlášť špecifická. Je útváraná a nepriamo vyžaduje formovanie postoja ja. Taktiež je toto označenie živé a pre osoby, ktoré obľubujú nesamotu aj trochu zraňujúce, lebo toto označenie rozdeľuje prítomnú skutočnosť osôb v rozhovore. Môže byť v negatívnom svetle videný ako odkazujúci ku smrti, koncu, nekonečnej osamelosti. Svetlejšia stránka môže byť zrod samostatnosti. Samostane komunikujúce osoby sa radujú zo samostatnosti a vytvárajú rozhovor. Výmena názorov končí často spoločným pohľadom. Mám ale vidinu, že rozdelenie ja a ty by malo byť zachované. Pohľad by nemal sa zastaviť na spoločnom pohľade, ktorý je „veľkou cenou útechy“. Pohľad by mal zostať rozdelený. Na spoločnej práci by mali byť oba pohľady prítomné.

Je to slonovinová vež.

Klop, klop,
kto je vo veži?
Zabúchal som na dvere.

To som ja.
A čo robíš?
Rozprávam sa.
A s kým sa rozprávaš?
Rozprávam sa s ňou.
A čo jej rozprávaš,
no chcem jej napísať pieseň...
Ktorú spievam.
A akú?
Takúto:
Gitara nad zemou,
to spôsobila,

gitara nad zemou,
to spôsobila.
Oni sa trápia viac
a oni sa trápia viac,
oni sa trápia viac
a oni sa trápia viac.

Teraz som sám.
Ja som vedomie.
Ja myslím, ja mlčím.
Ja vidím svet.

Umrel jsem se
a zastavil.
Zbyli tu se mnou kozmonauti
na startovní čáře.

Materializovanie myšlienky je výzva, ktorou sa momentálne nezaoberám, ale napadá ma a môžem sa ňou v budúcnosti zaoberať. Ak by som mal popísať, čím sa zaoberám teraz, tak je to jemné, zahmlené ale i divoké a iskriace prostredie v ktorom vznikajú nápady a predstavy a praskajú ako prskavky slová. Je to chaos. Transport a zverejnenie z tejto hmoty, a potom spätná vazba od publika, je určite zábavou, a funkciou komunikačnej roviny umenia i možnosťou generovania samotného diela.

Kedže som nemal za šesť rokov
vlastný ateliér,
musel som vytvoriť ateliér v hlave.

Moja myseľ dokáže premietat' zážitky z uplynulého dňa. Tieto ale beriem príliš osobne, miesto toho, aby som ich bral ako zdroj môjho bohatstva a zdroj mojej prítomnosti, mojej skutočnosti a zdroj môjho bytia. Okrem toho, že mám isté vizuálne spomienky, bolo by povrchné ztotožniť zážitok s vizuálnou spomienkou. Situácie a teraz mám na mysli ľudí a rozhovory s nimi, lebo tie zanechávajú stopy a tieto stopy sú pocity. A táto pamäť je naša holá skutočnosť. Skutočnosť nie je ale ani iba holá, ale je zaodená bohate v médiách cez ktoré spoločnosť a jednotlivci komunikujú. Príde mi však zmatečné odkazovať sa na médiá a vstupovať do tejto pojmovej a myšlienkovovej oblasti. Nedá mi nespomenúť, Martina Bubera, významného židovského mysliteľa minulého storočia, ktorého systém je premyslenejší než môj, a ktorý sa tiež zamýšľal vo svojom diele *Ja a Ty* nad skutočnosťou, prítomnosťou atp.

„A material, a material, a material, a material world.“ Spieva umelkyňa pod označením Madonna text Perta Browna. Spievať jednoducho v pesničke je katarzné. Oslavujeme povrchnosť. A výtvarný umelec vo výsledku prezentuje prevážne povrch, formu, materiál.

Rýchlosť doby praje obrazu skratke a fragmentu. Preto prezentovať, zverejňovať je ideálne v skratke. Vizuálny jazyk je rýchly. Ak sa zaoberám transportom z priestoru chaosu mojej hlavy, mal by byť výstup čo najstručnejší najrýchlejší a uderný. Jednoduchosť a rýchlosť. Sloboda. Voľnosť

Ak rozmýšľam o videu, fascinuje ma predstava pohľadu.

Teraz
zabolela duša
mesiac svietil
díval som sa dole
chytil si srdce
potom pozrel na dlane
mal na nich krv
zdesil sa
pohľad mu začervenal, rozmazal sa, zatočil sa mu svet, znova sa vrátil obraz k sebe
trávu osvetľuje pouličná lampa, orandžové svetlo nočného osvetlenia
šedá plachta, newyorská stoka, osvetlený industriálny undergorund, vlhké studené steny
ozveny , útek, roztrhaná hnedá vrecovina, plaziaca sa po zemi,
svetlica modrá a dym a tvár, muža v kapuci, vzadu je zeď , díva sa priamo
detail , horiaci oheň v kanystri, bezdomovci.

Tma a dážď. Nočná ulica, svetlá sa odrážajú v nepokojnom zrkadle nočnej kamennej dlážky, veľmi prší. Je sám, v plášti, šedom pozerá sa dole. Vojenské kanady na nohách nepremokajú. Pláštenka je dlhá. Leje.

Skúsil sa pozrieť hore, uvidel ako kvapky padajú na jeho tvár, nebo žiarilo mestkým orandžo šedým smogom. Pozrel sa nie ako hrdina, ale zo zvedavosti. Tvár mal jemnú s nežnými črtami, ešte chlapec. Bolo mu neprijímne, chladno. Chcel do tepla a do bezpečia. Tieto predstavy by ho iba trápili. Prestal s nimi. Pohľad upriamil pred seba. Voda, padajúca z neba mu netiekla po tvári, mal kožený kšilt , ktorý mu chránil tvár. Zabudol na všetko a snažil sa prežiť. Neexistovala nádej, neexistoval sentiment a túžba po minulosti, bolo iba tu a teraz. Rozum mal čistý. Vedel, že musí ísť ďalej. Vedel, že musí prežiť tu a teraz. A vedel, že neexistuje príslub toho, že sa to môže zlepšiť. Necítil však smútok, ani krivdu. Ani radosť. Ani po radosti netúžil. Netúžil. Nemohol si to dovoliť.

Práca v médiu i mimo je pre mňa sústredenosťou na linku. Som v nej natoľko sebavedomý, že sa nebojím uskutočniť presahy a tak je táto linearita presahová, neobsahuje dozor a opravu, ruka je sebavedomá, nemá čo pokaziť, rastie a bujnie, rozvíja sa v procese práce, zastaviť nie je možné. Končí naplnením. Nemaže sa. Dopĺňa. Revízií môže byť mnoho, neurčito, počet môže vyplynúť z charakteru práce. Pojem, do ktorého formáu výstup zasahuje, je presahovaný a nanovo sa definuje. U mňa sa nanovo definuje slovo kniha. Inštalácie je našťastie slovo, ktoré umožňuje práve túto novú definíciu výsledku procesu umeleckej tvorby. Môžem stvoriť čokoľvek. Bude to buď inštalácia, alebo socha, alebo obraz, alebo video. Môže to byť aj kniha.

Musím zapísať, že príhovorky, osoba ja, vlastné selfspektakulárne príbehy nie sú dôležité. Možno, že z nejakého pohľadu dôležité sú, ale rozhodne nie sú zaujímavé. Smrť autora, voláme. Smrť umelca ako romantickej legendy.

Pri návazovaní na tému, je dôležité nájsť inšpiračný bod.
Ak sa pozerám na svoju praktickú diplomovú prácu, ktorú som robil včera. Neinšpiruje ma. Smutek a bezmocnosť a nevedomosť sa usídľuje v mojej veži. Toto zúfalstvo znamenalo pre mňa v minulosti vždycky iba jediné. A to jest zmenu činnosti, alebo nečinnosť. V tomto prípade si však činnosť vyžaduje okolnosť a preto ďalej v práci pokračujem. A postup je taký, že hľadám, práve inšpiračné body, niečo čo mi niečo hovorí.
Opäť je možné teda hovoriť o linearite, alebo o kontinuálnosti a naväzovaní.

Kresba. Kresba gestom do vzduchu. Význam. Nový jazyk. Archaický jazyk. Kresba prstom do piesku. A reč tela. Vzal som si knihu reč tela a požičal z večernej kresby modelku. Modelku som posadil tak ako bolo v knížke. Nekreslil som ju. Prečo by aj. Šlo mi o jazyk. O reč. Robil som fotku. A potom video. Zase som u človeka, u tela.

Zvažujem, prečo chcem naväzovať na minulosť a veci, ktoré som urobil poväčšinou okrajovo a neprogramovo počas šiestich rokov a to sú veci väčšinou efemérne. Skici, poznámky, výlevy, výlučky. Tvorenie v depresii, tvorenie ako katrazia. Romantizmus. S profesionálnou produkciou umeleckých artefaktov, rovnako ako s učením sa remeselnej dovednosti, či kunsthistórie som sa nestotožnil. Späťne však vidím nakoľko mohli byť tieto prednášané vedomosti podnetné. Podnetom môže byť všetko. Na minulosti nie je nutné zakladať. Nemá zväzovať a legitimizovať súčasné činy. Náväznosť legitimizujúci.

Predstava, moment inšpirácie je natoľko prchavým a sensibelným stavom, že trebárs i postavenie sa od stolu a premiestnenie sa do pracovne, znamená koniec zábavy a koncentrácie.

Kniha môže byť inštalovaná, v rozloženej podobe, je lemplovská a s remeselným spracovaním, s bravúrou má málo spoločného. Zásadná v nej je koncentrácia na proces v okamihu a táto koncentrácia, je rozptýlenejšia, preto prechádza od kresby k myšlienke a myšlienkam, od kresbe ku zvuku a rytmu tohto zvuku, čo je jedným z aspektov, ktoré knihu môžu viesť. Musím povedať že linearita a všemediálnosť vrámci práce s materiálom je ďalším z možných bodov procesu knihy.

Formát knihy je už jasný. Inšpiroval som sa sádrovým odliatkom Ex Libris s mojim menom, ktorý som niekedy v rannej mladosti na hodinách výtvarnej výchovy vytvoril a knihu Alexandra Sergejeviča Puškina, s výberom jeho poézie. Priložil som tieto formáty na papier, obkreslil a vytvoril nový formát, formát knihy.

Napadlo mi, že to čo som dnes urobil s mojim osobným archívom, to jest roztriedenie do hromád podľa formátu, alebo typu papiera, by mohlo byť taktiež diplomovou prácou. Médium inštalácie, v ktorej by som s „virtuálnymi“, s expresívnymi dielami v kresebnej, maliarskej či textovej podobe, pracoval opäť ako s materiálom. Návrat k materiálu.

Slnečný deň. Modrá obloha a nej sfumato oblakov. New York. Kyslý pocit na duši, že nedosiahol a nedosiahne to čo chcel ho opustil. Vedome mu zákázal návrat. Dost' bolo malomysel'nosti. Keď niečo napísal, bol si istý, že je to on. Nebol rozpačitý ani v rozpakoch. Provokoval, neschopnosťou. Zakrývalo to jeho rozpaky, pravdivejšie však akúsi hlbokú krivdu. Pravdepodobne krivdu utrpel od blízkej osoby. Ak nie raz, tak iste i častejšie. Aby nevyšiel z linky stresoval, pridal na plný plyn. Kam ho dovedie takáto rýchla jazda? Spomal', ale nezastav. Vlastne ten šéf si nevie rady so svojim podriadeným. Ten nerešpektuje autority, aj keby mal byť ňou on sám. Rozdvojenie osobnosti prináša slnečný deň. Uvoľnenie. Píše zase iná osoba. Bol tu duch, ale zmizol. Vyriešil korešpondenciu. V živote sa hrám rôzne hry. Dostávam sa do roly životného rozprávača, skúseného človeka. Rozpravkára. Ba ale ním nie som, aj keby som niekým bol. Nastala chvíľka ticha. Presvedčiť hrou. V spomienkach hľadáť budúcnosť. Myslel na formu. Na niečo vonkajšie. Na rámeč, rám... Nikam to nevedie. Ale čo? Nonstop stopa? Rám? Logiku upustil. Myslím i na Teba. I na mnohých. Ani neviem kto som v tom. Žeby ten prospechár, ten hraboš? Štastia, štýlu, luxusu? Žeby ten ideál. Tých je viac než dost'. Ostala slupka na mlieku. Ľudia žijú na povrchu planéty. Oslava povrchu. Hĺbky sú tmavé. V priekopách číhá smrť, alebo tma. Pyrane. Špekulujem. Toto je cesta mojej diplomovej práce. Cesta myslenia, štýlu a zvyku. Moja myseľ je facebook. Idol. Nechal som

sa donútiť k vytvoreniu vizuálu. Pracovať na povrchu. Stačí mi čo vidím. Inšpirácia, ktorú som uvidel. Inšpiruje ma svet. Každodennosť. Ja predsa nie som zotročovateľom samého seba, alebo trénerom. Ja som sám sebou, mám k sebe vzťah iný. Mám k sebe vzťah láskavý, priateľský, férový a veci si poviem na rovinu. Som najlepší priateľ samého seba. Obraz vždycky inšpiroval. Inšpiroval k mysleniu. Na pomedzí textu a obrazu. Vytvoriť inšpirujúci obraz chce čas. Možnože však každý obraz k niečomu inšpiruje. Lepšie povedané, nie každý obraz inšpiruje. Každý ale je. Niekedy je jeho pôsobenie na percipienta pre neho nezaujímavé. Niekedy nudné a nezaujímavé. Každý obraz pôsobí. Kedyž sa pozerám na svoj archív z krabice, sú to prevažne papiere rôznej kvality, ale najčastejšie sú to kancelárske papiere. Vybavujú sa mi spomienky. Spomienky, sa ale zvlášť neviažu na kresby, poznámky, ktoré sú univerzálne čitateľné. Najintenzívnejšie sú diela, ktoré možno nemajú ani slovo. Sú objektami, ku ktorému sa vzťahuje čas, od ktorého sa vraciam k príbehom, ktoré som žil. Inšpiráciou môže byť nielen obraz, ale taktiež to môže byť činnosť, ktorá inšpiruje. V poslednom konkrétnom prípade som triedil spomínaný archív. Nehľadal som „inšpirujúce obrazy“, ale triedil som materiál papiera podľa formátu. Napadlo mi niečo, čo bolo hodné zápisu. Neurobil som to. Odignoroval. A zabudol. To, že sa niekto nevie koncentrovať, nemusí byť chyba. Spomienka sa nedá znásilniť. Nemala by byť znásilnená. Obecne nič by sa nemalo znásilňovať. Ďalej už to nebudem rozvádzať.

Musím zapísať, že príhovorky, osoba ja, vlastné selfspektakulárne príbehy nie sú dôležité. Možno, že z nejakého pohľadu dôležité sú, ale rozhodne nie sú zaujímavé. Smrť autora, voláme. Smrť umelca ako romantickej legendy.

Diplomová práca je kombináciou romantiky a poetiky v texte a hravosti v kresbe v knihe, ktorú chcem vydať nákladom a zároveň má odstup, ktorý dosahuje skrz inštalčné riešenie.

Hlavným predmetom diplomovej práce sa stala cesta od neviditeľného k viditeľnému. Čo vidíme je fragment, emócia. Čo vidíme je rýchle. Okrem textov, ktoré som vyberal ako časti z básní, ktoré som napísal v minulosti často smutného, volajúceho, romantického, erotickej či hnevlive, alebo náboženského, sú v knihe aj texty ktoré vznikli priamo pri tvorbe knihy a sú odlišné. Povrchné. Inšpirované vedúcim. Aj keď to na začiatku popieram, diplomová práca je z veľkej mieri o kresbe ako primárnej komunikácii, ako toho čo je už vidieť, ako ztelesnením ducha. V procese kreslenia knihy- ilustrovania, vznikali kresby rôzne, založené na odlišných konceptoch, procesoch.

Kresba rovnako ako iné médiá sú pre mňa priestorom ktorému dávam zmysel, na oplátku mi ona sama dáva zmysel. A zmysel ktorý je jej vlastný, zmysel optický, prapôvodný, ktorý stojí pred reprezentáciou, pred zobrazovaním, pred nápodobou.

Ťažké bývajú chvíle kedy si myslíš, že ti to nejde.

Premýšľal som o tom, čo znamená cieľ. A či ten cieľ nie je fatamorgánou. To skúmam a je to témou mojej práce aktívne posledné dva roky, pričom ako médium používam hlas a prácu s víziou a prácu s videom ako takú. Na výkon práce sa dívam s nadhľadom. Snažím sa byť pri práci duchaprítomný, najlepšie je keď ma to baví. Jednoducho povedané, keď niečo robím, tak to robím.

Prichádzam na banálne veci.

Myšlení okem.

S chaosom ktorý nosím v duchu niekedy esteticky pracujem.

Myšlení jazykem.

Vonkajšie prejavy neberiem ako priestor kde nutne musí vyliezť duch.

Čo sa týka identity tak sa od každého viditeľného prejavu distancujem. Neprajem si zaradenie. Značku nemám. Identita nie je ani v duchu, ale integrita je vždy pri pohľade do očí druhého človeka.

Práca v médiu vyžaduje sústredenosť, ktorá môže byť rušená.

Kniha s ktorej zviazaním mi pomôžu študenti grafického designu a to zejména Karel Bařina (študent z čias ateliéru Papier a kniha) ako hlavný konzultant, ktorý navrhol spôsob väzby a „obálku“ a Lucia Kolesárová obsahuje originálne kresby. Médiami sú ceruzka a grafické popisovače na papieri.

Kniha bude vyhotovená v originály. Bude urobená z papierov priamo zo skicáku. Na skicák väčšieho formátu vkladám vystrihnutý papier, o veľkosti cca 10x14cm, na ktorom je napísané „Formát diplomovej práce“ a na druhej strane je napísané druhá strana. Tento obkresľujem ceruzkou, tak že na papieri skicáku mi vznikajú dve okienka. Tieto okná zaplňam kresbou. List knihy bude vytvorený tak, že táto strana skicáku s dvomi okienkami sa v strede prehne a vytvorí tak list na ktorého jednej strane je kresba jedného okienka a na strane druhej, okienka druhého. Formát knihy bude teda o trochu väčší ako papier s názvom „Formát diplomovej práce“. Listy knihy budú vo väzbe prešité. Obálka bude urobená na spôsob knihaře Jindřicha Svobody. Ďakujem Karlovi a Lucii.

Čo sa týka inštalácie o ktorej som uvažoval tú nebudem nijako podporovať.

Ak sa v istom okamihu moja diplomová práca vychádzala z poézie v procese došla ku kresbe ako hlavnému prvku, čím sa vrátila k pôvodnej téme a pôvodnému zadaniu. V budúcnosti mi tieto kresby mi poslúžia ako „skice“ k obrazom, ktoré budem ako vizuálny umelec produkovať pre umelecký trh.